

Luft, Vis.

Lørdag den 18. August holdt Past. C. Krogh sin Afledsprædiken i St. Peters Menighed efter at have været Præst og Sjølejer for Menigheden i nærved 9 Aar. Fra Kirken søgte Forsamlingen med paa Beslutningen, hvor Menigheden havde foranstaltet en festlig Sammenkomst med Bæspisning m. m. Der blev sunget og talt, og ved samme Lejlighed blev der overrakt Past. C. Krogh flere smukke Sølvgenstande fra Menigheden og andre Venner, som mere eller mindre har besøgt vore Gudstjenester, til en Erindring for hans Virksomhed som Herrens Tjener iblandt os. Tirsdagen derefter holdt han Auktion, og Lørdagen efter „autoed“ han med Familie paa Vejen til Nebraska, hvor deres Bestemmelsessted foreløbig er, men paa Rejsen dertil agter de efter Forlydende at tage nogle Afstikker for at besøge nogle Slægtninge og Venner.

Lørdagen den 31. August havde vi Sørgegudstjeneste over en ung Mand Viktor Jensen, Søn af Mr. og Mrs. S. P. Jensen i Luft, som fandt sin Død paa Slagmarken i Frankrig den 10. August. Tre Præster var til Stede ved denne Sørgegudstjeneste. Past. A. Hansen fra Menigheden i Byen og Past. N. C. Carlsson, Milltown, talte paa Engelsk, og Menighedens Præst A. Christiansen, som var ankommen saa Dage i Forvejen, talte paa Dansk.

Fra St. Peters lille Menighed er til Dato draftet 16 unge Mænd, det viser vort Service Flag, som er ophængt i Kirken. Flere af disse er i Frankrig. Viktor Jensens Stjerne er saa den første i vor Kirke, som har skiftet Farve, og vi håber, det ogsaa bliver den sidste.

Pastor Hans Koch

Studenterne hylder ham og betaler hans Bøde. („Kr. Dgbl.“ af 24. Juli.)

3 Søndags bragte Aviserne Meddelelse om, at Pastor Hans Koch i sin Sag med „Berlingste Tid.“ var bleven dømt til at betale en Bøde og Sagens Omkostninger ialt ca. 180 Kr. Meddelelsen naaede ogsaa til Nyborg Strand til det kristne Studentermøde, hvor ogsaa Pastor Koch befandt sig. Ved Aftensbordet sprang da Danmarks fristelige Studentersforbunds Formand, cand theol. Broderfær og holdt følgende Tale:

„Der blev sagt forleden Dag, at vi kristne Studenter ingen Hører har. Jeg synes ikke, at det er rigtigt at sige saadan; og særlig i Aften føler vi Trang til at rette vor Tak til en Mand i vor Midte, nemlig Pastor Hans Koch. Som De maasse har set, er Pastor Koch blevet dømt i Anledning af sine Angreb paa Aandens i Dagspressen. Det er ikke Stedet her til at drøfte Enkeltighederne i dette Angreb. Derom kan enhver have sin Mening. Men vi vil i Aften sige Pastor Koch at bag ham i hans uforædte Kamp imod Uædeligheden og Uretfærdigheden og den moralske Forvirring i vort Folk staa de kristne Studenter. Vi føler Trang til at sige dette, saa meget mere fordi vi lever i en Tid, hvor saa store Dele af den danske Kirke synes mest optaget af at diskutere Bibelkritik og Kirkepolitik. Der er da for os noget løstende i Pastor Kochs Kamp, fordi den minder os om, at det er vort Skald som kristne at staa med Sjælden, at kæmpe mod det onde. Vi talte forleden Dag om, hvorledes vi skal vinde vor Bibel. Jeg tror, at en af de væsentligste Grunde til, at der er saa meget fremmed i Bibelen for os, er den, at vi ikke mere har de første kristnes Berdensforhold, og derfor ogsaa har vanskeligt ved at tilegne os meget i deres Gudsforhold. Man har glemt dette med, at Berden ligger i det onde. Den Tid, som brændte i disse første, brænder ikke mere saadan i os. Vi synes egentlig ikke, at det er saa slemt. Men om noget Steds i vort Folk, saa føler vi det over for Pastor Hans Koch, at her er det som en Tid, der staa op af Jorden. Derfor er han bleven os en Hører, der viser os

Bejen. — Ja, Pastor Koch, vi ved det jo saa godt, at det, De mest af alt ønsker, er, at noget af den Tid, som brænder i Dem selv, maa komme til at brænde i os. Og vi ved det jo ogsaa saa godt, at De mindst af alt ønsker, at Deres Person skal gøres til Genstand for Syld. Men De maa alligevel i Aften give os Lov til at bringe Dem et rungende Leve, som skal sige Dem saa meget som, at vi takker Dem, at vi hylder Dem, at vi ser op til Dem og at vi, Gud bedre det, vil prøve paa at ligne Dem.“

Stormende Bifaldsraab hilste Formandens Tale og 6 rungende Surraraab fra 500 begejstrede Studenter slog Pastor Hans Koch i Møde. Han rejste sig og udtalte: „Mine Damer og Herrer, danske Studenter!

Naar jeg i Dag uventet er blevet Genstand for forfælsk Opmærksomhed, og man nu til sidst har givet det Udtryk i de Ord, som her blev talt, og som De med saa megen Varme har givet Deres Tilslutning, saa hænger dette jo sammen med, at en Sag, med hvilken jeg har haft nogen Forbindelse, just paa dette Tidspunkt Ikkelig har fundet sin formelle Afslutning!

Jeg sig selv synes Sagen vel at være af ringe Betydning, og min Indfats i den er saavit ikke stor. Naar jeg dog mener, at der er Grund til at henlede Deres Opmærksomhed paa, hvad her er foregaaet, saa er det fordi det formentlig har Interesse som Hænommen. Vi ældre huffer den Tid, hvor man herhjemme fra en vis Side drog ud til Kamp under Devision: „Vort med Kroen for at Kærligheden maa sejre; mod Dogmet — for Moralen!“ Men i, de unge, lever i en Tid, hvor det ikke er vanskeligt at se, at man i de Kredse nu, uden i og for sig at have forandret Hætraadet, er endt i moralsk Forvirring, en Affrækkelse af alle sædelige Begreber. Denne Udviklings Karakter er Aar for Aar blevet mere fædelig. Vi hører ogsaa, at skal den fortættelses, kan det ende med, at Samfundet raadner op. Den Slægt, som ikke mere kan gøre Forskel paa Sandhed og Løgn, som ikke tør falde Hor for Hor, som ikke evner at sige mellem Gemenhed og Retfærdighed, den Slægt, som har mistet Forsaaelsen for disse det menneskelige Livs mest primitive Begreber, den Slægt er hjemfaldet til Dømmen.

Og her, hvor vi er samlet til de danske kristne Studenter Møde vil vi blive end mere klare over dette Forhold ved at betænke et Ord, der engang i en afgørende Stund blev talt, nemlig dette: Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst. Vi fortaar, at det taber enhver Mening, der hvor alle sædelige Grundbegreber er gjort flydende. Men det er min Tro, at den Slægt, som nu er ung, vil stille sig imod Strømmen; nu i Sjælløst sidder der rundt om i Aandens Berden som Forsættere, Redaktører og Journalister en Række Mand og Kvinder, der er ganske umyndige, uandelige Mindremænd, Genfærd fra en sunden Tid. Lenge vil de ikke kunne skjule deres Afmagt. Men de, som skal bidrage til Afsløringen, de som skal med bedre Ret tage deres Plads, det er eder, de unge, Danmarks kristne Studenter. Derfor glæder jeg mig over Deres Bifald, takker Dem for Deres Snydelse og hører paa den Dag, der gæyr for Dem og dermed for vort danske Folk.“

Ogsaa Pastor Kochs Tale blev hilst begejstret af alle tilstedeværende. Og efter Bordet uddad Studenterne sig Tilladelse til at betale Bøden. Dette gjorde man den næste Morgen, idet Mødedeltagerne gav hver sit lille Bidrag, det blev ca. 36 Ore pr. Deltager. Prof. Amundsen udtalte, at det betød, at man søgte sig solidarisk med Pastor Koch.

Baade en privat Kreds og Præstekomitet havde i Forvejen bedt om at maatte betale Bøden, men Pastor Koch udtalte ved Morgenbordet, at han havde taget mod Studenternes Tilbud, fordi de var de Forbundsstæller, han allerhøjest vilde have.

Amerika og Rusland. Af Edwin Björkman.

Blandt de Ting, vi har lagt til side som Folge af vore Forberedelser til Krigen er ogsaa vor Provinsialisme — som før var os saa kær, men som nu er et tilbagefaldt Stadium for bestandig. Vi har endelig faaet Forsaaelsen af, at vi er Berdensborgere, og med færdig Energi har vi begyndt at studere vore udvidede Grænser.

Golfeslag og Steder, som vi indtil for nylig ikke engang vidste eksisterede, er nu til Stadighed i vor Tale og i vore Tanker. Vi har opdaget Ukraine, og vi har næsten meiret Forskellen mellem en Jugo-Slav og en Czecho-Slovak. Det er endog muligt, at vi med Tiden lærer at sige mellem de tre skandinaviske Golfeslag.

Jeg fuldt Alvor og uden mindste Overdrivelse kan det trygt siges, at Uvidenhedens og Uegghedens Mur, som holdt os indelænt, nu er nedbrudt i Kraft af det sidste forsøbe Mars Begivenheder. Og endstønt vi endnu har Størteparten af vor Underbising foran os, har vi dog taget det Skridt, som før os er Hovedsagen. Med andre Ord: Vi har faaet Øinene op for, at vi har noget at lære.

Blandt de Lande, som saaledes pludselig er blevet Genstand for vore Studier, er der maasse intet som for vort Vedkommende er af større Interesse end Rusland. Heller ikke findes der noget andet Land, som saa skarpt lader os føle, hvor fejlagtigt vor tidligere selv gode Holdning var. 3 Dag vilde vi med Glæde give en Billion for et 10 Aars Studium af Rusland og dets Folk, som de var før Krigen, et Studium, som vilde tjene os som en Rettefærdighed ud af et af de mest alvorlige Dilemmaer, som vi har staaet overfor i lange Tider.

Som en ny Hamlet har vi Dag efter Dag mumlet til os selv i den haabløse Ubestemthedens Land: Intervention eller ikke, det er Spørgsmaalet.

Problemet Mexico, der saa stærkt ligner Spanien baade i sin Tilfælselse og som truende Fare, er ikke analogt. Alle undtagen nogle saa taabelige Mennesker iblandt os ved, at den største Fare med Hensyn til en Intervention i vor sydlige Søsterrepublik, vilde ligge i den derved vakte Røvløst i vor egen Midte.

I Europa er der mange, saavel blandt vore Venner, som blandt vore Fjender, der under at betragte os som Høllere. Vi er selvsælgelig ikke Helgener, hverken enkeltvis eller som Helhed betragtet. Men de Synder, vi er plettet af, er ikke de Synder, som almindeligvis lægges for vor Dør.

Vi er, for at nævne een Ting, ydmyge af Hjertet, stont vi ikke er sene til at prale. Vi er Idealister i højeste Grad til Trods for vor Høvelst for materielle Goder. Trods vor traditionelle Dgthighed med Hensyn til at varetage vore private Interesser, er vi maasse alligevel Berdens mest uegenlystige Nation.

Cuba er nu fri. Phillipinerne er nominelt vore Besiddelser, men kun nominelt og for en begrænset Tid. De maatte imidlertid besettes for at beskyttes mod at falde i Tysklands Hæ. Mexico har fremdes Frihed til at gøre, hvad det vil, selv ved vor egen Dør.

Der har længe her i Landet været straalat op om Intervention i Rusland. De straalendes Antal har været stort og de har haft stærke Lunger. Det er mulig, de har indbefattet en Del, som havde „anage to grind“ — som med andre Ord var ibrige for en offentlig Indskriben i Saab om personlig Binding. Men jeg er overbevist om, at de allerfleste af dem, som forlangte øjeblikkelig militær Intervention gennem Siberien, lod sig lede udelukkende af Tanken om at forhindre tysk Militarisme i at omdanne det hjælpeløse Rusland til et nyt Baaben mod det til Kamp opstillede Demokrati.

De, der absolut modsatte sig en saadan Intervention, har hovedsagelig bestaaet af to Grupper: en sammenfat af Folk, hvis kritiske Sympathier gjorde dem blinde for Volkshæik Regimentets Svagheder

og Synder, og en anden, bestaaende af dem, der fuldt og fast tror paa Vestfrontens altovervejende Betydning. Den første Gruppe har medes over et høilfølsomt Skridt, der vilde bidrage til at forkorte eller forandre Retningen af „det normale Forsøb“ af den Sygdom, der nu herger Rusland. Den sidste Gruppe frygtede for, at en ny Indgriben i Øien maaste funde fælle de Allierede i Vesten.

Hovedsagen er imidlertid, at det store Flertal af det amerikanske Folk hverken fandtes blandt dem, der insisterede paa Intervention eller blandt dem, der var absolutte Modstandere deraf. Det overvældende Flertal af os har simpelthen siddet som i en Synge — svinget frem og tilbage mellem det ene Synspunkt og det andet; skubbet nu til en Side og saa igen trukket til den anden; hele Tiden funderet af modstridende Følelser af lige stor Styrke.

Og de Følelser, der trak i os fra modsatte Sider, var saa simple og klare, at jeg er sikker paa at nævne dem kun vil fremfalde tyndt Smil paa den anden Side af Vandene, der stiller den gamle Berden fra den nye. Og dog maa jeg nævne dem, fordi jeg tror, de repræsenterer Sandheden.

Paa den ene Side en dyb og ægte Sympathi for et Folk, der, fordi det netop var blevet befriet for een Form for Tyranni, søgte os med en voldsom Videnskab for at forhindre dets Trælbinden under en hvidfølsomt anden Form for Tyranni, hvad enten dette var hjemligt eller udenlandt i sin Oprindelse. Paa den anden Side blev vi holdt tilbage af Frygt for, at selve vor Vestræbelse for at hjælpe funde blive misforstået af dem, vi sympatiserede med, og saaledes drive dem til frivilligt at bøje sig for det Tyranni, som vi ønskede at frelse dem fra.

Det er uundværdigt at sige, at vi hele Tiden tænkte paa den Virkning, som en eventuel Indskriben fra vor Side maatte have paa Krigen, saavel øjeblikkelig som i det lange Løb. Vor Ueløselighed gaar ikke saa vidt, at det bliver til frivillig Selvsdelæggelse. Men hvad jeg tror, og hvad jeg ønsker at faa andre til at tro, er, at vi saa bagved og udover Krigen, at vi betragtede Ruslands Sag med lige saa stor Samvittighedsfuldhed som vor egen; at vi var villige til at paatage os en længere og haardere Kamp for at vor endelige Sejr funde blive en Sejr for det russiske ligesom for det amerikanske og franske og britiske Demokrati.

I denne Tvivlens Time, der næsten grændede til Fortvivlelse, og da et uovervejet Skridt i den ene eller den anden Retning funde blive i lige Grad fædelshængert, gjorde vi, hvad vi saa ofte har gjort i den sidste Tid. Vi forholdt os simpelthen rolige og sagde til hinanden: Lad Præsidenten afgøre det!

Vi havde Grund til at tro, at han dette vore modstridende Følelser og vor gnavnede Udvil. Vi vidste, at han søgte efter Lys i Mørket og var bestemt paa ikke at handle, før han var sikker paa, at den Handling, han besluttede sig til, hverken vilde skade Rusland eller os selv eller vore Allierede.

Bladene meddeler nu, at amerikanske Tropper er blevet landfat i Vladivostok, og at United States, Storbritannien, Japan og Kina er blevet enige om en begrænset Form for Intervention.

Og at Præsidenten saaledes har truffet sin Afgørelse, det modtager vi med en stærk Følelse af Befrielse; ikke fordi vi anser ham for ufejlbar, men fordi vi er sikre paa, at hans Motiver er de samme som vore egne, og fordi vi ved, at vore Motiver i det hele og store er os værdige.

Hjælp søges.

Vi søger tre gode, pålidelige Mennesker, en Karl og to Piger til at hjælpe os ved Skolen fra 1. Nov. P. Aasmussen, Grant, Mich.

Søges.

Et Par Folk, Mand og Kvinde, kan saa Plads straks paa Dana College, Blair, Nebr. Skriv til D. A. Laurson.

For Liberty and Right.

THE SONG OF THE U. S. ARMY.

By Carl Neumann.

Ovenstaaende betegner intet mere eller mindre end en aldeles glimrende Oversættelse af den bekendte danske Krigssang „Den Gang jeg drog af Sted“ læmpet efter amerikanske Forhold.

Tæt henimod 20,000 Eksemplarer af Sangen er allerede solgt, og den vil utvivlsomt blive solgt i Hundretusindvis. For alle Danske i Amerika maa den have ganske særegen Interesse.

Pris — med Musik — 10 Cts. per Eks.

Partipris opgives paa Forlangende.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Blair, Nebr.

Dansk luthersk Mission i

Amerika

I TIDEN FØR 1884.

Af Prof. P. S. VIG.

Udgivet af Den forenede danske ev. luth. Kirke ved en Komite.

PRIS \$1.00.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

En ny Krigssang.

„The Battle Hymn of the Liberty Army.“

Sat til Melodien

„Kong Kristian stod ved højen Mast.“

Baade dansk og engelsk Tekst—med Noder til.

Pris 10c.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE

BLAIR, NEBR.

Two New War Books.

The Cross at the Front.

Fragments from the Flanders trenches. — A book that radiates faith and hope and courage. Experiences of a field chaplain as related by Thomas Tiplady.

Price \$1.00 net.

The Soul of the Soldier.

Sketches from the western battle front by the author of „The Cross at the Front“.

Price \$1.25 net.

Danish Luth. Publ. House, Blair Nebr.

DANA COLLEGE

BLAIR, NEBRASKA.

Skoleaaret 1918—1919 begynder

1. Oktober.

Følgende Kursuser:

Akademisk To Aars College

Normal Forretningskursus

Pro-Seminarium for vordende

Præster

Musik.

Skriv efter Katalog.

L. A. LAURSEN.